

ВЪ ПЕЩЕРАТА.

Истина въ Брѣстово бѣше настанало успокоение. Руситѣ бѣха стигнали въ Джовица. День пжтъ ги дѣлѣше. Турцитѣ, особно мѣстнитѣ жители, не можеха да не държатъ смѣтка, че нѣкоя близка заранъ московъ гяуръ можеше да осъмне и въ Брѣстово и да настане день на отплата. Ония турци, които особно се бѣха провинили, изнизваха се отъ градеца, бѣгаха, повече нощя, за да ги не гледа измжчената рая и да имъ се не смѣе. Тѣ зимаха на коне и коли само най-ценното. Покжщнина, кжщи, имоти — оставяха, бѣгаха за живота си. Властѣта, съставена отъ мѣстни хора, се стегна, приведе всичко, що можеше, въ редъ, готова да предаде града на тържествующия победителъ.

Въ Брѣстово вече всички знаеха за баща ми и тжжеха. На всѣкжде мама намираше съчувствие. Турцитѣ се усѣщаха гузни, макаръ убийцитѣ да не бѣха мѣстни хора. Единъ день Бали ефенди повика мама. Тя отиде. Той ѝ казалъ утешителни думи и далъ ѝ петдесетъ гроша, които дължелъ на баща ми. Далъ ѝ и единъ бешликъ (петъ гроша) бакшишъ. Тия пари влѣзоха въ нашия домъ като голѣмо богатство. Съ петдесетъ гроша две години по-рано тате бѣше купилъ цѣло лозе.

Януари изтече — месецъ на страшни студове. Настжпи февруари. Омекна времето. Духна южнака и разтопи снѣгове и ледове. Ясно слънце топлина разливаше. Лъхъ на ранна пролетъ усѣцахме. Следъ кокичета вирнаха нежно главици и минзухари. Бавно но сигурно природата се събуждаше. Отъ ридове буйно се спускаха поточета. А Бистра, освободена отъ ледени окови, всѣки день прииждаше, надигаше се между своитѣ брѣгове и носѣше запѣненитѣ си вълни къмъ мжтна Струма.